

De Boelelaan 1105
Telefoon (020) 598.5337

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No 2026/49/1319

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak op het beroep van [appellant], [studentnummer], tegen de beslissing van de Toelatingscommissie van de masteropleiding Psychologie van de Vrije Universiteit (hierna: verweerster) om appellant in het studiejaar 2026-2027 niet toe te laten tot de masteropleiding Psychologie: Klinische Ontwikkelingspsychologie.

I. Loop van het geding

Appellant heeft op 9 april 2026 bij het College van Beroep voor de Examens (hierna: het College) beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerster van 2 april 2026. Op 9 april 2026 is namens het College aan verweerster gevraagd om in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Verweerster heeft op 20 april 2026 met appellant gesproken. Er is geen schikking tot stand gekomen. Verweerster heeft op 23 april 2026 een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op de zitting van het College van 22 mei 2026. Appellant was aanwezig bij de zitting via beeldbellen (MS Teams). Namens verweerster was dr. C.J.M. Holtmaat (lid toelatingscommissie) en S. Knijnsberg (ambtelijk secretaris) aanwezig.

II. Feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting gaat het College uit van de volgende feiten.

Appellant heeft in studiejaar 2015-2026 de bacheloropleiding Psychologie aan de VU afgerond. Hij heeft om toelating gevraagd tot de masteropleiding Psychologie: Klinische Psychologie per 1 september 2026. Verweerster heeft het verzoek op 2 april 2026 afgewezen, omdat appellant niet voldoet aan de toelatingseisen. Vereist is dat aspirant-studenten het vak Diagnostiek voor de Klinische praktijk: Klinische Psychologie en het vak Klinische gespreksvoering hebben behaald. Appellant voldoet volgens verweerster niet aan deze eis.

III. Standpunten van partijen

Standpunt van appellant

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerster om hem niet toe te laten tot de masteropleiding Psychologie: Klinische Psychologie in studiejaar 2026-2027.

Appellant heeft de bacheloropleiding Psychologie aan de VU gedaan en afgerond in studiejaar 2015-2016. Hij voert aan dat tijdens zijn bacheloropleiding door twee verschillende medewerkers van de opleiding is

aangegeven dat hij met zijn gekozen afstudeerrichting zou kunnen doorstromen naar een klinische master aan de VU. Tijdens een voorlichtingsbijeenkomst over de masteropleiding Psychologie en de verschillende specialisaties is appellant specifiek nagegaan of zijn studierichting toegang bood tot één van de klinische masters. Volgens appellant is hem toen meegedeeld dat dit mogelijk was. Hoewel hij zich niet meer kan herinneren of daarbij voorwaarden of voorbehouden zijn genoemd, stelt hij dat hij zonder deze informatie niet voor deze richting binnen de bachelor zou hebben gekozen. Hij heeft er vervolgens bewust voor gekozen eerst werkervaring op te doen en pas daarna een masteropleiding te volgen. Appellant acht het daarom onredelijk dat de destijds gewekte verwachting niet wordt nagekomen.

Daarnaast stelt appellant dat de door hem gevolgde vakken inhoudelijk sterk overeenkomen met de vakken die als toelatingseis gelden voor de masteropleiding. Volgens hem komen alle in de vereiste vakken genoemde thema's aan bod binnen de door hem afgeronde studierichting. Verder voert hij aan dat hij ruime ervaring heeft opgedaan op het gebied van gespreksvoering. Hoewel deze ervaring niet is opgedaan in de functie van psycholoog, meent hij dat deze wel relevant is voor de vereiste competenties.

Appellant geeft voorts aan bereid te zijn eventuele ontbrekende vakken alsnog te volgen indien dat noodzakelijk is voor toelating tot de masteropleiding. Hoewel hij van mening is dat zijn werkervaring de ontbrekende onderdelen grotendeels compenseert, wil hij aan aanvullende eisen voldoen wanneer dat toelating mogelijk maakt. Hij benadrukt dat het zijn ambitie is om psycholoog te worden en dat hij door de afwijzing feitelijk geen mogelijkheid meer ziet om een klinische masteropleiding te volgen. Het opnieuw instromen in de bacheloropleiding Psychologie is volgens hem geen reële optie, omdat hij dan gedurende zijn inschrijving instellingscollegegeld verschuldigd zou zijn.

Ten slotte wijst appellant erop dat hij zich ook heeft aangemeld voor masteropleidingen aan andere universiteiten, maar daar eveneens is afgewezen omdat zijn vooropleiding niet aan de toelatingseisen voldoet. Appellant zou echter graag aan de VU studeren, omdat hij daarmee een goede ervaring heeft gehad tijdens zijn bacheloropleiding. Ook verwijst appellant naar de Universiteit Utrecht, waar volgens hem een vangnetregeling bestaat die studenten de mogelijkheid biedt alsnog door te stromen naar een masteropleiding. Voor zover de VU een vergelijkbare regeling kent, verzoekt appellant om daarop een beroep te mogen doen.

Standpunt van verweerder

Verweerder blijft bij haar beslissing dat appellant niet voldoet aan de toelatingseisen. In artikel 7.2 van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Psychologie 2026-2027 (hierna: de OER) en de bijbehorende bijlage II zijn de toelatingcriteria opgenomen. In deze bijlage zijn de toelatingseisen per traject van de masteropleiding Psychologie vermeld. Zoals vermeld in de OER, dienen aspirant-studenten te voldoen aan twee ingangseisen, te weten het behaald hebben van de volgende vakken of een equivalent daarvan: het vak Diagnostiek voor de Klinische Praktijk: Klinische Psychologie, Kinderen en Adolescenten óf Klinische Neuropsychologie (6 EC) en het vak Klinische gespreksvoering (6 EC). Volgens verweerder voldoet appellant aan geen van beide ingangseisen.

Verweerder stelt voorop dat ten tijde van het afstuderen van appellant voor de bachelor Psychologie in 2016 voor de masterspecialisatie Klinische Psychologie vergelijkbare toelatingseisen golden als nu het geval is. Voor toelating diende onder meer te zijn voldaan aan de vakken Diagnostiek voor de Klinische Praktijk: Klinische Psychologie en Klinische Gespreksvoering. Dit volgt uit de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Psychologie 2016-2017 (Bijlage IV: Toelatingseisen Masteropleiding Psychologie).

Verweerder begrijpt dat appellant stelt destijds te hebben vernomen dat hij met een minor Sociale Psychologie toelaatbaar zou zijn tot de masterspecialisatie Klinische Psychologie. Appellant heeft echter slechts gesteld dat dit door twee verschillende personen zou zijn toegezegd. Niet duidelijk is wie deze personen waren, namens welke afdeling zij spraken en evenmin dat sprake was van een concrete toezegging. Bovendien dient verweerder bij de beoordeling van een toelatingsverzoek uit te gaan van de toelatingseisen die gelden voor het studiejaar 2026-2027. Aan mededelingen van onbekende medewerkers

kunnen geen rechten worden ontleend volgens verweerster. Dat appellant in studiejaar 2015-2016 mogelijk anders zou zijn geïnformeerd, kan daarom niet leiden tot herziening van het toelatingsbesluit.

Ten aanzien van de ingangseis Diagnostiek voor de Klinische Praktijk voert appellant aan dat hij theoretische vakken op het gebied van diagnostiek heeft gevolgd, maar geen praktijkvakken. Uit het diplomasupplement blijkt dat appellant de vakken Meten en Diagnostiek 1 en Meten en Diagnostiek 2 heeft behaald, maar niet het vak Diagnostiek voor de Klinische Praktijk. Verweerster licht toe dat binnen het curriculum sprake is van een inhoudelijke opbouw, waarbij in de vakken Meten en Diagnostiek wordt toegewerkt naar het derdejaars vak Diagnostiek voor de Klinische Praktijk. In dat vak leren studenten zelfstandig de diagnostische cyclus te doorlopen. Appellant voldoet volgens verweerster daarom niet aan deze ingangseis.

Met betrekking tot de ingangseis Klinische Gespreksvoering heeft appellant aangevoerd dat hij het vak Communication heeft gevolgd. Daarbij heeft hij opgemerkt dat dit geen eerstejaars-, maar een tweedejaarsvak was. Verweerster stelt in reactie daarop aan dat appellant niet het derdejaars vak Seminarium Klinische Gespreksvoering heeft gevolgd. Ook op het gebied van klinische gespreksvoering kent het curriculum een inhoudelijke opbouw. Het vak Seminarium Klinische Gespreksvoering bouwt voort op het vak Communication, behandelt de stof op een dieper niveau en biedt meer gelegenheid tot het oefenen van vaardigheden. Appellant voldoet daarom evenmin aan deze ingangseis, aldus verweerster.

Verweerster licht toe dat zij bij de beoordeling van toelatingsverzoeken niet kijkt naar relevante werkervaring, omdat dit niet als ingangseis is gesteld. Verweerster beoordeelt of de benodigde vakken met de juiste inhoud en vaardigheden zijn behaald voor het gestelde aantal EC. De diagnostiek vindt plaats binnen kaders van het Nederlands Instituut van psychologen (NIP) en is verwerkt in de bachelor- en mastervakken. Met werkervaring zal die specifieke kennis doorgaans niet zijn verworven, waar dat in de bachelor wel het geval is. Verweerster benadrukt daarbij dat bij de klinische richting van de masteropleiding Psychologie, studenten meteen starten met hun klinische stage. Daarom is vereist dat de studenten het vak Klinische Gespreksvoering hebben behaald. Dat is een inhoudelijke keuze en niet enkel een administratieve, zoals appellant stelt.

Voor zover appellant aanvoert bereid te zijn de ontbrekende vakken alsnog te volgen, merkt verweerster op dat deze vakken uitsluitend toegankelijk zijn voor studenten die zijn ingeschreven in de VU-bacheloropleiding Psychologie. Voor deze masteropleiding wordt geen premasterprogramma aangeboden en verweerster kan geen uitspraken doen over het verschuldigde collegegeld als appellant zich opnieuw zou inschrijven voor de bacheloropleiding. Hoewel verweerster begrip heeft voor de positie van appellant, ziet zij hierin geen aanleiding om het eerdere toelatingsbesluit te herzien.

Tot slot stelt verweerster dat de situatie van appellant niet inhoudt dat hij geen van de trajecten van de master Psychologie zou kunnen volgen en hij mogelijk wel kan worden toegelaten tot een van de andere, niet klinische, trajecten van de masteropleiding.

IV. Overwegingen van het College

Het beroep van appellant is tijdig ingesteld en voldoet ook overigens aan de wettelijke eisen.

Het gaat in deze zaak om een verzoek van appellant tot toelating tot de masteropleiding. Hoe omgegaan moet worden met zo'n verzoek, is geregeld in artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) en in artikel 7.2 OER 2025-2026 van de masteropleiding Psychologie. In artikel 7.2 en de bijbehorende bijlage (II) van de OER zijn de toelatingscriteria vastgelegd. Vermeld is:

De volgende ingangseisen gelden voor de diverse mastertrajecten: Studenten met een diploma Bachelor Psychologie:

Mastertraject Klinische Ontwikkelingspsychologie:

- Diagnostiek voor de Klinische Praktijk: een van de varianten (6 EC)*
- Klinische Gespreksvoering (6 EC) dan wel een equivalent hiervan, dit ter beoordeling van de*

toelatingscommissie.

NB: Voor Diagnostiek voor de Klinische Praktijk kunnen alleen equivalente cursussen worden aangedragen die aan een Nederlandstalige Universiteit zijn gevolgd. De genoemde onderwijsenheden maken onderdeel uit van de minor van de Klinische leerlijn.

Het College stelt vast dat verweerster het verzoek van appellant om toelating tot de masteropleiding Psychologie: Klinische Psychologie heeft beoordeeld aan de hand van de in de OER vastgelegde toelatingscriteria en overeenkomstig het daarvoor geldende beleid.

Verweerster heeft voldoende gemotiveerd dat appellant niet de benodigde vakken heeft gevolgd in de bacheloropleiding Psychologie en dat de door appellant gevolgde vakken, zowel afzonderlijk als in samenhang bezien, niet gelijkwaardig zijn aan het vereiste vak Diagnostiek voor de Klinische Praktijk: een van de varianten (6 EC) en het vak Klinische Gespreksvoering (6 EC). Daarbij heeft verweerster inzichtelijk gemaakt dat de inhoud, het niveau en het aantal behaalde studiepunten onvoldoende aansluit en bij hetgeen op grond van de OER voor toelating wordt vereist. Tevens heeft verweerster uiteengezet dat bij de beoordeling van toelatingsverzoeken wordt beoordeeld of de benodigde vakken of equivalente vakken zijn gevolgd aan een Nederlandstalige universiteit en dat werkervaring niet wordt meegewogen in de beoordeling. Dit is ook zo opgenomen in de OER.

Het College is van oordeel dat verweerster in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daarbij heeft verweerster de toepasselijke wettelijke en procedurele voorschriften nageleefd en zowel in het primaire besluit als in deze beroepsprocedure gemotiveerd gereageerd op de door appellante aangevoerde gronden.

Het College volgt verweerster in haar stelling dat zij uit moet gaan van de OER die geldend is op het moment van toelating tot de opleiding, dat verweerster het aangewezen orgaan is om te beoordelen of aspirant-studenten kunnen worden toegelaten tot de master en dat een eventuele toezegging van medewerkers ten tijde van het volgen van de opleiding in studiejaar 2015-2016 onvoldoende grond is om appellant toe te laten tot de masteropleiding terwijl hij niet voldoet aan de inhoudelijke eisen. Verweerster heeft tevens opgemerkt dat appellant ook in studiejaar 2015-2016 niet zou voldoen aan de toelatingseisen op basis van de gekozen richting in de bacheloropleiding.

Ten aanzien van de grond van appellant dat hem toezeggingen zijn gedaan door medewerkers tijdens zijn bacheloropleiding Psychologie aan de VU, overweegt het College ten overvloede dat appellant geen ondersteunende documentatie heeft overgelegd waaruit blijkt dat de verwachting is gewekt dat hij met zijn profiel kon instromen in de masteropleiding Psychologie. Daarbij kon appellant zich niet herinneren of die toezegging is gedaan zonder voorbehoud. Voor het College is daarmee onvoldoende komen vast te staan dat er toezeggingen zijn gedaan.

Gelet hierop heeft verweerster zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat appellant niet voldoet aan de toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding. Appellant heeft in zijn toelatingsverzoek immers geen vakken ingebracht die gelijkstaan aan Diagnostiek voor de Klinische praktijk: Klinische Psychologie en het vak Klinische gespreksvoering als bedoeld in artikel 7.2 en Bijlage II van de OER.

Het hiervoor overwogene leidt tot de volgende uitspraak.

V. Uitspraak

Het college verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan te Amsterdam, op 13 juli 2026, door mr. M. van Bruggen, voorzitter, dr. A.J.M. Ligtenberg en R.A. Brouwer, leden, in aanwezigheid van mr. S.A. Snoeren, secretaris.

mr. M. van Bruggen,
voorzitter

mr. S.A. Snoeren,
secretaris

Tegen een uitspraak van het College van Beroep voor de Examens kan, onder vermelding van een deugdelijke motivering, door betrokkene beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is zes weken. Er kan gebruik worden gemaakt van een webformulier voor Veilig Mailen. Er is griffierecht verschuldigd. Zie www.raadvanstate.nl/studentzaken.